

Arrest

nr. 152 407 van 14 september 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 7 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 maart 2015 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 mei 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VANDERHEIDEN, loco advocaat E. VAN DER ELST, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 13 maart 2006 een aanvraag in tot afgifte van een visum type C bij de Belgische ambassade te Brazzaville teneinde zijn vader in België die op de Congolese ambassade te Brussel werkte te bezoeken. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.2. Via een op 28 januari 2008 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. Verzoeker herhaalde op 17 februari 2009 zijn vraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. Op 31 juli 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing om verzoeker gedurende één jaar tot het verblijf in het Rijk te machtigen. Er werd verzoeker meegedeeld dat hij met het oog op een verlenging van de geldigheidsduur van de hem toegekende verblijfsmachtiging een bewijs dat hij samenwoonde met zijn vader en een afschrift van de diplomatieke identiteitskaart van zijn vader waaruit de verderzetting van diens opdracht in België bleek diende aan te brengen.

1.5. De geldigheidsduur van de aan verzoeker toegekende verblijfsmachtiging werd bij beslissingen van 11 oktober 2010, 24 november 2011 en 12 december 2012 verlengd, een laatste maal tot 15 oktober 2013.

1.6. De vader van verzoeker deed bij schrijven van 22 april 2013 mee dat hij zijn opdracht als diplomaat in België beëindigde.

1.7. Via een op 16 december 2013 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 19 maart 2015 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf wordt verworpen. Deze beslissing die verzoeker op 9 april 2015 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op #AVRDAT# bij de burgemeester van #T1001#, door [Z.G.K.], [...] onderdaan van Congo (Volksrep.), [...],

in toepassing van art 9 bis van de wet van 15/12/1980 gewijzigd door de wet van 15.09.2006 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is ontvankelijk, doch ongegrond.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Overwegende dat betrokkene in het bezit is gesteld van een bijzondere identiteitskaart voor vreemdelingen afgeleverd door de Dienst Protocol van de FOD Buitenlandse Zaken, dat betrokkene deze identiteitskaart heeft verkregen als zoon van de "ministre-conseiller" van de ambassade van de Republiek Congo te Brussel, dat de laatste door dienst Protocol afgegeven bijzondere identiteitskaart door betrokkene werd teruggeven aan de dienst Protocol op 10.07.2012.

Overwegende dat betrokkene op 16.12.2013 bij de gemeentelijke diensten te Anderlecht een aanvraag indiende tot het bekomen van een verblijfstitel omwille van humanitaire elementen.

Overwegende dat betrokkene zijn aanvraag staaft met de volgende elementen: dat betrokkene in België verblijft sinds juli 2006 als houder van een bijzondere identiteitskaart; dat nu de ouders van betrokkene zijn teruggekeerd naar hun land van herkomst betrokkene in België zou willen blijven.

Overwegende dat de door betrokkene aangehaalde elementen niet kunnen gekwalificeerd worden als dusdanige elementen die de afgifte van de verblijfstitel omwille van humanitaire elementen zou kunnen rechtvaardigen. Immers, het verblijf van een derdelander die in het bezit is van een bijzondere identiteitskaart voor vreemdelingen is beperkt tot de geldigheid van laatstgenoemde identiteitskaart. Bovendien kan een langdurig verblijf in België op basis van een dergelijke identiteitskaart niet in aanmerking worden genomen als bewijs van verregaande integratie in België. Een persoon met een bijzondere identiteitskaart weet dat zijn verblijf in België beperkt is tot de duur van de missie in Belg[ij]ë waarvoor betrokkene door zijn land van herkomst wordt uitgestuurd. Uit het dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene sinds 10.07.2012 geen geldige bijzondere identiteitskaart voor vreemdelingen meer heeft.

Overwegende dat het enige wat betrokkene voorlegt een inschrijvingsattest voor Nederlands is die amper twee maanden heeft geduurd; dat hij niet bewijst ooit gewerkt te hebben of naar werk gezocht te hebben; dat een voorlopig inschrijvingsattest bij het SIEP te Brussel niet voldoende is om zijn aanwezigheid in België te verantwoorden. Bovendien kunnen de artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 niet worden toegepast als de betrokkene niet het bewijs levert dat dit onderwijs niet beschikbaar is in zijn land van herkomst of in aangrenzende landen en niet de aanwezigheid aantoonst van een familielid (minimum in de derde graad) dat tot verblijf in België is gemachtigd.

Gelet op de bovenstaande elementen, wordt de door betrokkene ingediende aanvraag verworpen en dient betrokkene het land te verlaten als gevolg van het haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.9. Op 19 maart 2015 nam de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker eveneens op 9 april 2015 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

“De heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [Z.G.K.]

[...]

nationaliteit: Congo (Volksrep.)

in voorkomend geval, ALIAS :

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen XXX dagen na de kennisgeving / uiterlijk op XXX .

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 7, alinéa 1, 2°; wanneer zij langer In het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Overwegende dat betrokkene niet meer in legaal verblijf is en dat de door betrokkene op 16.12.2013 ingediende aanvraag tot het bekomen van een verblijfstitel heden werd geweigerd.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspreek, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu toont verzoeker de samenhang tussen de bestreden beslissingen, die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor automatisch in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat het determinerende motief dat aan de basis ligt van het bevel om het grondgebied te

verlaten – de vaststelling dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn – kaduuk wordt. Het gegeven dat in de tweede bestreden beslissing in een overtuigende overweging wordt gesteld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf werd geweigerd – een louter feitelijke vaststelling – doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Het loutere feit dat de twee bestreden beslissingen op dezelfde dag door dezelfde ambtenaar werden genomen laat op zich ook niet toe te concluderen dat deze beslissingen samenhangen. Verzoeker weerlegt deze vaststellingen ter terechtzitting niet.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen waarvan niet aannemelijk wordt gemaakt dat deze samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

2.2. Gelet op voorgaande vaststelling dient geen standpunt meer te worden ingenomen inzake de door verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid met betrekking tot het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, van het vertrouwensbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“De bestreden beslissing is gesteund op artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of [...] diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu heeft verweerder, verzoekers aanvraag ontvankelijk verklaard maar stelt deze vervolgens dat de door betrokkene aangehaalde elementen niet kunnen gekwalificeerd worden als elementen die de afgifte van een verblijfstitel omwille van humanitaire elementen zou kunnen rechtvaardigen.

Verweerder stelt dienaangaande dat verzoekers verblijf in België op basis van een bijzondere identiteitskaart niet in aanmerking genomen kan worden als bewijs van verregaande integratie. Een verdere motivering voor bovenstaande stelling wordt hierbij niet gegeven. Toch wenst verzoeker te benadrukken dat hij op 17-jarige leeftijd samen met zijn ouders naar België verhuis[d] is omdat zijn vader tewerkgesteld werd op de Congolese ambassade te Brussel. Bijgevolg heeft verzoeker gedurende 8 jaar in België verbleven. In die periode heeft verzoeker school gelopen op het Koninklijk Atheneum Leonardo de Vinci te Anderlecht. Zo heeft hij in 2009 zijn diploma middelbaar onderwijs behaald in België (specialisatie: carrosserie) waarna hij ook een zevende vormingsjaar succesvol afrondde in 2010 (specialisatie: ‘bedrijfsbeheer’) (stuk 6 en 7). Verzoeker erkent vervolgens dat zijn

kennis van het Nederlands beperkt is maar wenst erop te wijzen dat hij perfect Franstalig is en ook meerdere diploma's behaald heeft in België in het Frans.

De bestreden beslissing stelt tevens dat een persoon met een bijzondere identiteitskaart weet dat zijn verblijf in België beperkt is tot de duur van de missie en impliceert bij deze dat de betrokkene om deze reden geen aanspraak zou kunnen maken op de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dergelijke stelling lijkt een onredelijke inperking te zijn van het toepassingsgebied van de bescherming gegeven door artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker is er zich van bewust dat de gemachtigde van de staatssecretaris over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Toch kan er moeilijk gesteld worden dat elke persoon die zich initieel slechts tijdelijk naar België begeeft, uitgesloten dient te worden van het toepassingsgebied. Het is kennelijk onredelijk om te stellen dat een jonge man die 8 jaar in België verblijft omwille van de aanstelling van zijn vader op de ambassade in België, geacht moet worden uitgesloten te zijn van de humanitaire regularisatie omdat hij van tevoren had kunnen weten dat het verblijf van tijdelijke aard zou zijn. De tijdelijke aard van het verblijf sluit niet uit dat een buitenlandse onderdaan zich integreert in de maatschappij en banden opbouwt die zijn verdere verblijf in België kunnen rechtvaardigen. Bovendien zou het nut van artikel 9bis van de vreemdelingenwet volledig uitgehold worden indien elke vreemdeling met een tijdelijk verblijfsstatuut uitgesloten wordt van het toepassingsgebied. Het is verweerder niet toegestaan om voorwaarden te creëren die niet in de wet vervat liggen.

Verweerder merkt tevens op dat verzoeker sinds 10 juli 2012 niet meer in het bezit geweest is van een geldige bijzondere identiteitskaart. Dit is correct maar verweerder zou tevens op de hoogte moeten zijn van het feit dat verzoeker op dat ogenblik wel in het bezit was van een geldige verblijfskaart type A, en dit tot 15 oktober 2013. Dergelijke analyse door verweerder wijst op een onzorgvuldige en selectieve beoordeling van de beschikbare informatie.

Verzoeker voert tevens de schending van het vertrouwensbeginsel aan waar verweerder aanvoert dat artikel 9 juncto 13 van de vreemdelingenwet niet toegepast kunnen worden zonder bewijs dat 'dit onderwijs niet beschikbaar is in het land van herkomst of in aangrenzende landen en niet de aanwezigheid aantoont van een familielid dat tot verblijf in België gemachtigd is'. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168) en dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Waar de verweerder de voornoemde (bijkomende) voorwaarden stelt voor de toepassing van artikel 9 juncto 13 baseert deze zich niet op criteria die gestipuleerd zijn in de wetgeving of in een juridisch bindende bepaling. Verzoeker erkent dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria vastlegt die regelen in welke gevallen een dergelijke verblijfsaanvraag al dan niet gegrond is en dat verweerder dienaangaande over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. Toch kan de verweerder geen bindende voorwaarden opleggen indien deze niet wettelijk voorzien zijn.

Tenslotte wenst verzoeker te vermelden dat hij sinds het einde van zijn studies tot het vervallen van zijn verblijfskaart, legaal tewerkgesteld werd in België. (stuk 8) Alsook dat hij verschillende initiatieven ondernomen heeft tot het aanvragen van een arbeidskaart die hem zou toelaten een arbeidsbetrekking op te nemen in België. (stuk 9)

In het licht van voormelde gegevens kan gesteld worden dat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt. In dergelijke situatie dient de beslissing van verweerder als onwettig beschouwd te worden daar alle redelijkheid zoek is (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State) (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Daarenboven voegt verweerder bindende voorwaarden toe aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet wat een schending van diezelfde bepaling inhoudt (RvS. nr 220.739 van 25 september 2012)."

3.2.1. De Raad merkt op dat, zoals verzoeker zelf aangeeft, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verweerder een ruime discretionaire bevoegdheid toekent om een vreemdeling al dan niet een verblijfsmachtiging toe te staan. Verweerder heeft in voorliggende zaak aangegeven dat hij verzoeker,

die in het verleden beschikte over een door de dienst protocol afgegeven bijzondere identiteitskaart, op basis van diens integratie en de opgebouwde banden in België geen verblijfsmachtiging wenst toe te staan omdat verzoeker steeds op de hoogte was van het feit dat zijn verblijf in België beperkt was tot de duur van de diplomatieke missie van zijn vader en de bij de aanvraag om machtiging tot verblijf gevoegde stukken niet van die aard zijn dat zij de toekenning van een verblijfsmachtiging kunnen verantwoorden. Verzoeker stelt dat het feit dat hij in het bezit was van een bijzondere identiteitskaart en dat hij wist dat de duur van zijn verblijf beperkt was tot de duur van de diplomatieke missie niet impliceert dat hij *“geen aanspraak zou kunnen maken op de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet”* of dat hij *“geacht moet worden uitgesloten te zijn van de humanitaire regularisatie”*. Verweerder heeft evenwel niet gesteld dat verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn om op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Hij heeft gemotiveerd dat hij deze aanvraag niet wenst in te willigen en hij vermocht hierbij de vaststelling in aanmerking te nemen dat verzoeker steeds wist dat zijn verblijf verbonden was aan de aanwezigheid van zijn vader in het Rijk. Het loutere feit dat verzoeker, gedurende de periode dat zijn vader een diplomatieke opdracht had in België, in het Rijk kon verblijven, kon studeren, zijn talenkennis kon bijschaven, zich integreerde en bepaalde banden kon opbouwen, impliceert niet dat verweerder deze gegevens dient te aanvaarden om verzoeker tot een verder verblijf te machtigen op het ogenblik dat diens vaders diplomatieke opdracht in België is beëindigd. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder door de eerste bestreden beslissing te nemen het toepassingsgebied van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op een onredelijke manier inperkt.

Verzoeker licht daarnaast toe dat hij effectief niet meer over een bijzondere identiteitskaart beschikt, doch dat verweerder voorbijgaat aan het feit dat hij tot 15 oktober 2013 beschikte over een A-kaart. In dit verband moet worden gesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder op 31 juli 2009 aan verzoeker inderdaad een verblijfsmachtiging toekende die er op was gericht om verzoeker de kans te geven om verder bij zijn vader te verblijven die als diplomaat in België werkzaam was. Bij de afgifte van de A-kaart werd aan verzoeker evenwel duidelijk meegedeeld dat de geldigheidsduur van de hem toegekende verblijfsmachtiging slechts zou worden verlengd indien hij het bewijs aanbracht dat hij samenwoonde met zijn vader en dat zijn vader verder als diplomaat in België actief was. Verzoeker wist dus zeker ingevolge de afgifte van de A-kaart dat zijn verblijfsituatie verbonden was aan de aanwezigheid van zijn vader in het Rijk en kan niet voorhouden dat hij de rechtmatige verwachting kon hebben dat hij, ook nadat zijn vader zijn professionele bezigheden in België zou stopzetten, tot een verder verblijf in het Rijk zou worden gemachtigd. Het feit dat verweerder in de eerste bestreden beslissing niet uitdrukkelijk verwijst naar het gegeven dat hij verzoeker in het verleden een A-kaart toekende laat derhalve niet toe te concluderen dat hij de beschikbare informatie onzorgvuldig en selectief heeft geanalyseerd. Het gegeven dat verweerder in het verleden de verlenging van de geldigheidsduur van verzoekers verblijfsmachtiging slechts toestond onder strikte voorwaarden houdt slechts een bevestiging in van verweerders in de eerste bestreden beslissing weergegeven standpunt dat verzoeker wist *“dat zijn verblijf in België beperkt [was] tot de duur van de missie in België”*. Verzoeker toont door te verwijzen naar de A-kaart waarover hij voorheen beschikte niet aan dat verweerder dienstige gegevens over het hoofd heeft gezien.

Door nog uiteen te zetten dat wanneer een vreemdeling verzoekt om met toepassing van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet tot een verblijf met het oog op bepaalde studies te worden gemachtigd een dergelijke aanvraag slechts wordt ingewilligd indien deze studies niet in land van herkomst van de aanvrager of een aangrenzend land kunnen worden gevolgd en indien een verwant van de aanvrager legaal in het Rijk verblijft heeft verweerder daarnaast in casu slechts een gedragslijn weergegeven die hij zelf, binnen zijn discretionaire bevoegdheid, volgt en heeft hij geen voorwaarde aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toegevoegd. Er dient tevens te worden opgemerkt dat deze toelichting, gelet op het gebruik van het woord *“bovendien”* en het gegeven dat reeds werd gemotiveerd dat verzoeker wist dat hij slechts in het Rijk kon verblijven zolang zijn vader als diplomaat in België verbleef, dat er geen bewijzen van een tewerkstelling werden voorgelegd en dat een voorlopig inschrijvingsbewijs dat betrekking heeft op onderwijs voor sociale promotie op zich geen reden vormt om een verblijfsmachtiging toe te staan als een overtollige overweging kan worden beschouwd. Een grief die is gericht tegen een overtollig motief kan hoe dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van een bestreden beslissing. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient voorts te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de eerste bestreden beslissing geen rekening

houden met de documenten die verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift doch voordien niet aan verweerder meedeelde. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.2.2. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.3. Verzoeker toont met zijn toelichting evenmin aan dat verweerder door de eerste bestreden beslissing te nemen is afgeweken van een vaste gedragslijn of dat hij toezeggingen of beloften die verweerder hem zou hebben gedaan niet honoreerde. In deze omstandigheden kan niet worden besloten dat het vertrouwensbeginsel werd geschonden (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792).

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK